

ධම්මානුධම්ම ප්‍රතිපදාව හඳුනා ගනිමු

මේ භවයේදීම නිවන ශාක්ශාන් කරගැනීමේ අරමුණින් සිරි සමනොල සෙනසුනට 2015 අගෝස්තු 22 වන දින පැමිනි යෝගාවචර පින්වතුන් වෙනුවෙන් ආරණ්‍යවාසී භික්ෂුවකගෙන් නිරෝධවුනාවූ මෙම ධර්මතාවයන්, එම අරමුණටම යොමුවූ පින්වතුන්ටද යෝග්‍යය විය හැක.

මේ පින්වතුන් අද දිනයේදී ඒ සඳහා තමන්ගේ ඒ කාය විවේකය ලබාගෙන, ඒ කාය විවේකය තුළින් චිත්ත විවේකයත්, චිත්ත විවේකය හරහා උපාධි විවේකයත් සොයාගෙන පැමිණියා වූ ගමන් මාර්ගයේ තවත් එක් දිනක ආරම්භයයි. මේ අවස්ථාවේ ප්‍රථමයෙන් ම අපි කළේ, ඒ බුදු පියාණන් වහන්සේ අනුදැන වදාළ පරිදි මේ මාර්ගයේ ගමන් කිරීම සඳහා මම විසින් කළ යුතු අනුග්‍රහ 5ක් නියතවා, ඒ පළවෙනි අනුග්‍රහය තමයි සීල අනුග්‍රහය. ඒ අනුව නීති පනා සිල් සමාදන් වෙලා, නීති පනා සිල් ආරක්ෂා කරන සීලය රකින ඒ සඳහා පංච සීලය තොරාගන්නාවූ මේ පින්වතුන් අද දිනයේදී පංච සීලයෙන් එහා ගියා වූ උපෝසථ අෂ්ටාංග ශීලය හෙවත් සිල් පද 8ක් ආරක්ෂා කිරීම සඳහා මේ මොහොතේදී ඒ සිල් පද 8 සමාදන් උනේ. මෙතනදී අවබෝධ කරගන්න ඕනෑ පින්වතුනි, මේ සිල් සමාදන් උනා මිසක් මේක සමාදන් කෙරෙව්වා නෙමෙයි කියන එක. ඒ නිසා මම සිල් සමාදන් උනේ මගේ නිවන සඳහායි, මං මේ සිල් සමාදන් උනේ මේ භාමුදුරුවන් නිවන් දැක්වීම සඳහා නෙමෙයි කියන අවබෝධයට ප්‍රථමයෙන් ම එන්න ඕන. අන්න එහෙම උනොත් මේ පින්වතුන්ට පුළුවන් වෙනවා තමන්ගේ මේ ශීලය අද දිනය තුල ආරක්ෂා කරගන්න. සිල් සමාදන් වෙලා වැඩක් නෑ පින්වතුනි, සිල් ආරක්ෂා කරගන්න ඕනෑ. මේ සිල් පද, එහෙම නැත්නම් මේ මම සමාදන් උනා වූ ශීලය මගෙ ළග නියතවද කියල දැනගන්න ඕනේ. ඒ නිසා එතන කරුණු 2ක් ඉෂ්ට වෙන්න ඕනෑ, එකක් තමයි සිල් පදය සමාදන් උනාට පස්සේ, සිල් පදය ආරක්ෂා වෙන්න ඕනෑ. ආරක්ෂා උනාට මදි පින්වතුනි, ආරක්ෂා වෙච්ච බව තමන් දැනගන්න ඕනෑ. ආරක්ෂා වෙච්ච බව තමන් දැනගන්න ඕනෑ. ඒ නිසා අද දින තුල, මේ අවස්ථාවේ ඉඳලා මේ කාර්යය නිම වෙලා ගෙදර යනකනුත්, අඩුම වශයෙන් මගේ මේ සිල් පද මම කෙසේ හෝ ආරක්ෂා කරගන්නවා කියන ස්ථිර ඒකායන අධිෂ්ඨානයකට මේ පින්වතුන් පැමිණෙන්න ඕනෑ. ඒ අධිෂ්ඨානය සඳහා තමන් දවස සූදානම් කරගන්න ඕනෑ. ඒ අධිෂ්ඨානය තුල දවස තුල ගතකරන්න ඕනෑ. එහෙම උනොත් හවසට කියන්න පුළුවන්, අනේ මගේ සිල්පද අටෙන් කොයි සිල් පදයද කැඩුනේ, කැඩුන නම් කැඩිච්ච බව මම දන්නවද, දන්නවානම් ඒ කැඩිල්ලේ වරදක් නැතිබව මට දැනගන්න පුළුවන් කියන එක. දැන් සිල් පද කඩන්න කියන එක නෙමෙයි පින්වතුනි කියන්නේ, නමුත් කැඩුණාද නැද්ද කියල දැනගන්නානම්, තමන් දන්නවා මගේ සිල්පද ආරක්ෂා කිරීම තවම ප්‍රමාණවත් මට්මක නෑ කියන එක. එහෙම නම් ඉදිරිය සඳහා එක හොඳ අත්දැකීමක් වෙනවා.

ඒ නිසා මේ පින්වතුන්ට, පහුගිය සතියේදී මේ ස්වාමීන්වහන්සේ පුංචි අභ්‍යාසයක් දුන්න. අදත් අපි ප්‍රථමයෙන් ඒ අභ්‍යාසය මතක් කරගම්මු. ඒ නිසා සෑම කෙනෙක්ම පලවෙනි පැයේ, සමාවෙන්න, සෑම කෙනෙක්ම සෑම පැයකම පළවෙනි විනාඩි 5 තුල, සෑම පැයකම පළවෙනි විනාඩි 5 තුල, තමන්ගේ ඒ ගතවුනා වූ කලින් පැය තුල සීලය ආරක්ෂා උනාද, එහෙම නැත්නම්, අනෙක් පැත්තෙන් කිව්වොතින්, මගේ සිල් පදයක් කඩවුනාද කියලා පරීක්ෂාවට ලක් කරන්න ඕනෑ. ඒ නිසා සෑම පැයකම පළවෙනි විනාඩි 5 ගතකරන්නේ, තමන් කුමන ඉරියව්වක නිව්සාද, එතෙක්දී විශේෂයෙන් භාවනා පර්යංක ඉරියව්වේදී ඔය වැඩේ කරන්න බැරවෙන්න පුළුවන්; ධර්ම දේශනාවක් ශ්‍රවණය කරද්දී ඔය වැඩේ කරන්න බැරවෙන්න පුළුවන්; ඒ දෙක හැර අනෙකුත් අවස්ථාවලදී, සක්මන් කරනකොට ඔය වැඩේ කරන්න පුළුවන්, අනෙකුත් වැඩ කරනකොට, තමන් දානේ වළඳනකොට, එහෙම නැත්නම් තමන් වෙනත් කාර්යයක නිරත වෙනකොට

ඔය වැඩේ කරන්න පුළුවන්. අද දවස සඳහා ඒ විධියට , ඊට පස්සේ හැබැයි ඕක තමන්ගේ පීච්තයට අනුගත කරගන්න, ගෙදර ගියාට පස්සෙන් සෑම පැයකම පුළුවන් පුළුවන් වෙලාවට ඔය කාර්යය කරන්න විනාඩි 5ක් අරගෙන, ඒ විනාඩි 5 තුල බලන්න ඕනෑ මගේ සීලය කලින් පැය තුල කැඩුනා ද කියල. විශේෂයෙන් බලන්න කියලා කිව්වේ මේ ස්වාමීන්වහන්සේ අද දිනයේදී, පළවෙනි එක තමයි, මගේ අතින් මදුරුවෙක්වත් මැරුණාද කියල. මගේ අතින් මදුරුවෙක් හෝ කුෂියෙක් හෝ දැනුවත්ව මැරුණාද කියන එක බලන්න වෙනවා. දැනුවත්ව කියලා කියන්නේ සමහර අය කියන්න පුළුවන්, අපේ මදුරුවා මම මැරුව නෙමෙයි මැරුණානේ කියල. දැනුවත්ව කියලා කියන්නේ පින්වතුනි, මගේ හිත දැනුවත්ව උනාද කියන එකයි දැනගන්න ඕනෑ. මගේ හිත නොදැනුවත්ව, මගේ අත යන්න විදියක් නැහැ මදුරුවාගේ ඇඟට. මදුරුවාගේ මගේ අත ගියා කියල කියන්නේ මගේ හිත දැනුවත්වයි ඒ කාර්යය කළේ; ඒක නොදැනුවත්ව කියල කියන්න බැහැ පිංවතුනි. නමුත් කුෂියෙක් මම නොදැක ඇවිදිනකොට පැරගෙන්න පුළුවන් ඒක මගේ හිතෙන් බලල කරපු එකක් නෙමෙයි; සැළසුම් කරපු එකක් නෙමෙයි; ඒකෙ පාපයක් මට නැහැ. මොකද, මම යනකොට කුෂියා මට නොපෙනෙන්න පුළුවන් බොහෝ විට. සමහර විට බුදු පියාණන්වහන්සේටත් එහෙම වෙච්ච අවස්ථා තියනවා. සක්මන් කරන වෙලාවට, පාන්දර 20 - 30, බුදුපියාණන්වහන්සේටත් වැලිමළුවේ ඉන්න කුෂි පෙන්නේ නැහැ. රහතුන්වහන්සේටත් පෙන්නේ නැහැ. නමුත් එතෙක්දී පාපයක් වෙන්නේ නැහැ; අකුසලයක් වෙන්නේ නැහැ. චේතනාවක් නෑ. නමුත් මදුරුවෙක් මැරෙනවා කියන්නේ පින්වතුනි, මගේ අත ක්‍රියාත්මක වෙනවා. මගේ අත ක්‍රියාත්මක වෙනවා කියල කියන්නේ, මගේ හිත ක්‍රියාත්මක වෙනවා. එහෙමනම් මම දැනගෙන ඉන්නේ. ඒකට තමයි අවිද්‍යාව කියලා කියන්නේ. ඔය අවිද්‍යාවෙන් බේරෙන්නයි අපි මේ අද දවස ගතකරන්න ආවේ. ඒ නිසා හොඳට මතක තියාගන්න මදුරුවෙක් මැරුණානම් මම දැනගෙනයි මැරුවේ. එහෙමනම් ඊළඟ වතාවේ මදුරුවා මැරෙන්න කලින් මම එක නවත්වන්න ඕනෑ කියන එකට මේ පිංවතුන් අද දවසේ කෙසේ හෝ බැසගන්න ඕනෑ.

දෙවෙනි එක තමයි, මේ පින්වතුන් වශයෙන් අද දවස තුල සිදුවෙන්න පුළුවන් මේ ස්ථානයේදී අකුසලය බොරු කීම. බොරු කීම, කේළාම් කීම. පරුෂ වචන කීම නම් බොහෝ විට නොවෙන්න පුළුවන්. අනෙක් එක තමයි වැඩිපුරම සිද්ධ වෙන්නේ, හිස් බස් කතා කිරීම. ඒ නිසා මේ තානය සෑම තැනකම බෝඩි ගහලා තියනවා, මේ පින්වතුන් දන්නවා, අලුතින් ආපු අය නෙමෙයි මේවට. සෑම කෙනෙක් ම මේ වගේ අවස්ථාවකදී කතා කිරීම අවම මට්ටමේ තියාගන්න ඕන. අවම මට්ටම කියන්නේ බින්දුව මට්ටම තමයි අවම මට්ටම කියල කියන්නේ. ඊට මෙහා එක කිව්වොත් එක අවමයක් වෙන්නේ නැහැ. ඒ නිසා කතා කිරීම අද දිනය තුල බින්දුව මට්ටමේ තියාගන්න. කතා කරන්න අවශ්‍යතාවයක් නෑ මෙනත. මොනවා හරි තමන්ට අත්‍යවශ්‍යම දෙයක් තියනවනම් කතා කරන්න. අපේ මේ සංවිධායක මහත්මිය ඉන්නවා , ඒ මහත්මියගෙන් අහන්න. එහෙම නැත්නම් මේ ස්වාමීන්වහන්සේගෙන් අහන්න. එහෙම නැතුව වෙනත් දෙයක් කතා කරන්නේ නැහැ, සියලු දේවල් මෙනත සංවිධානය වෙලා සකස් වෙලා තියෙන්නේ, කාල සටහන තියනවා, කාල සටහනට තමන් අනුගත වෙන්න පමණයි තියෙන්නේ. මේ නීති ඊති පනවනවා නෙමෙයි, මේ පින්වතුන්ට නිවන් දැකීම සඳහා කළයුතු කාර්යය මතක් කිරීමක් පමණයි කරන්නේ. ඒ නිසා ඔන්න ඔය කරුණු, ඔය අකුසල් 2 මගේ අතින් සිද්ධ වෙනවද කියල හොඳට මෙනෙහි කරලා බලන්න, මෙනෙහි කරලා බලනකොට, අද දවස අවසාන වෙන කොට ම මේ පින්වතුන්ට ඕකෙ ප්‍රතිඵල තියනවාද කියල දැනගන්න පුළුවන්. අපි ධර්ම සාකච්ඡාවේදී බලමු ඔය පිලිබඳ වැඩිපුර විස්තර සාකච්ඡාවට ගන්න.

එත් එක්කම පින්වතුනි තව ඉල්ලීමක් ලැබිලා තියනවා, මේ පින්වතුන්ගෙන්ම. කලින් අද දින අපි හඬපටියක් ශ්‍රවණය කළා, කලින් දින වලත් අපි ශ්‍රවණය කරන, ඒ අපේ ගුරු ස්වාමීන්වහන්සේ, අති පූජනීය ගෞරවාර්ථන උඩරිසාගම ධම්මපීච මහා තෙරුන්වහන්සේගේ හඬ පටිය. එයින් ඒ ස්වාමීන්වහන්සේ ඉතාමත් පැහැදිලිව ක්‍රමානුකූලව, මේ භාවනාව කියන්නේ මොකක්ද, කොයි ආකාරයෙන්ද භාවනාව කරන්නේ කියන එක පිලිබඳව වඩාත් විස්තර තියනවා. නමුත් ලැබිල තිබෙන්නාවූ ඉල්ලීමත්

සලකලා, මේ ස්වමිත්වගන්තියේ ඉතා කෙටි සුළු විස්තර පැහැදිලි කිරීමක් කරනවා, ඒ ස්වමිත්වගන්තියේ විසින් කරන ලද පැහැදිලි කිරීම තවදුරටත් අද දිනය තුළ කොහොමද කරගන්නේ කියන එක. එතෙක්ද අවබෝධ කරගන්න ඕනෑ, අද දිනය අපි ගන්නොත් එහෙම මෙතන අපේ ප්‍රධාන අවස්ථා 4ක්, එහෙම නැත්නම් ප්‍රධාන අපි මුහුණ දෙන ධර්මානුධර්ම ප්‍රතිපදාව කියන එකයි මේ ස්වමිත්වගන්තියේ පාවිච්චිකරන්නේ මෙතන. භාවනාව කියන වචනයෙන් එහාට ගිය වචනයක්. ධර්මානුධර්ම ප්‍රතිපදාවේ අද දිනය තුළ යෙදීම සඳහා මේ පින්වතුන්ට අවස්ථා 4ක් එළඹෙනවා. එක අවස්ථාවක් තමයි අපි සාකච්ඡා කරන ලද පර්යංක අවස්ථාව. අනෙක් අවස්ථාව තමයි සාකච්ඡා කරන ලද සක්මන් අවස්ථාව. අනෙක් අවස්ථාවක් තමයි, මම හිතන්නේ ඊයේ සාකච්ඡා කරන්නන් ඇති, සාකච්ඡා උනාද නැද්ද කියලා මම හරියට දන්නේ නැහැ එතන, එදිනෙදා වැඩ කටයුතු කිරීම, එහෙම නැත්නම් අපි කිව්වොත් එහෙම මේ පින්වතුන් විසින් තමන්ගේ දානය ගැනීම, වැසිකිළි කැසිකිළි කිරීම සහ අනෙකුත් කාර්යයන්. 4 වෙනි අවස්ථාව තමයි මේ පින්වතුන් විසින් වරින්වර තමන්ගේ මේ ආකාරයට ධර්ම දේශනා, ධර්ම සාකච්ඡා ශ්‍රවණය කිරීම. ඔන්න ඔය අවස්ථා 4ක් එනවා අද දින තුළ මේ ධර්මානුධර්ම ප්‍රතිපදාවට. ඒ අවස්ථා 4ක් එනවයි කියන එකෙන් අවබෝධ කරගන්න, ඒ අවස්ථා 4න් එහා කිසි දෙයක් අද දින තුළ මේ පින්වතුන්ට ලැබෙන්න බැහැ. ඔය 4න ඇතුළත් නොවන කිසිවක් තියෙන්න බැහැ.

එහෙනම් ඒකෙන් ලබාගතයුතු පළවෙනි අවබෝධය තමයි, ධර්මානුධර්ම ප්‍රතිපදාව කියලා කියන්නේ, මම කරන්නාවූ සෑම ක්‍රියාවකම තිබෙන්නාවූ, මම කරන්නාවූ සෑම ක්‍රියාවක් හරහාම, මම ඉස්මතු කරගත යුත්තාවූ කාර්යයක්. හොඳට තේරුම් ගන්න ධර්මානුධර්ම ප්‍රතිපදාව කියලා කියන්නේ මගේ ජීවිතය තුළ මම අවදියෙන් ඉන්නාවූ සෑම විත්තක්ෂණයක්ම කියන එක. මගේ ජීවිතය තුළ මම අවදියෙන් ඉන්නාවූ සෑම විත්තක්ෂණයක්ම ධර්මානුධර්ම ප්‍රතිපදාව කියලා හිතාගන්න. මීට පෙර ඕක ඕකට වඩා ලඝුකරලා තිබ්බානම්, කෙටි කරලා තිබ්බානම්, ධර්මානුධර්ම ප්‍රතිපදාව කියනේ භාවනාව කියන එකට සමාන කරලා තිබ්බානම්, දැන් තමන්ගේ මිට්ටාදිට්ටිය ඉවත් කරගන්න වෙනවා. අපි ඒ පිළිබඳව වැඩි විස්තරත් ධර්ම සාකච්ඡාවේදී සහ ධර්ම දේශනාවේදී මතුකරගන්න උත්සාහ කරමු. එතකොට අපි ඔතනින් එකින් එක ගත්තොතින් එහෙම ඔය කොටස් 4ම එකට එකතුකරලා පොදුවේ අපිට කියන්න පුළුවන්, නැත්නම් පොදුවේ සාකච්ඡාවට භාජනය කරගන්න පුළුවන් ඔය අවස්ථා 4ට දීම ධර්මානුධර්ම ප්‍රතිපදාවේ යෙදීම සඳහා මම කුමක්ද කළයුත්තේ කියලා. මොකක්ද මම කළයුත්තේ? මොකක්ද මම කළයුත්තේ, අවස්ථාවට අනුගත වෙන්න අවශ්‍යතාවයක් නෑ, මොන කාර්යයද මම කරන්න යන්නේ කියලා හිතන්න අවශ්‍යතාවයක් නෑ, මොන කාර්යයෙද මම ඉන්නේ කියලා හිතන්න අවශ්‍යතාවයක් නෑ, එකම එක දෙයකටයි අනුගත වෙන්න ඕනෑ. මොකක්ද අනුගත වෙන්න ඕනෑ දේ? ඉතාමත් කෙටියෙන් කියනවා නම් මම ඉන්නාවූ ඉරියව්ව දැනගෙන සිටීම. "මම ඉන්නාවූ ඉරියව්ව දැනගෙන සිටීම".

මොකක්ද මම ඉන්නාවූ ඉරියව්ව දැනගෙන ඉන්නවා කියලා කියන්නේ? මම ඉන්නාවූ ඉරියව්ව දැනගෙන ඉන්නවා කියලා කියන්නේ, ඒ ඒ විත්තක්ෂණයට හටගන්නාවූ රූපස්කන්ධය පිළිබඳ මට අවබෝධයක් තියෙන්න ඕනෑ. ඒ ඒ විත්තක්ෂණය, විත්තක්ෂණයක් තුළ රූපස්කන්ධයක් එහෙම නැතිනම් පංච උපාදානස්කන්ධයක් හටගන්නවා, ඒ හටගන්නාවූ පංච උපාදානස්කන්ධයේ පළවෙනි උපාදානස්කන්ධය තමයි රූපස්කන්ධය. අන්න ඒ රූපස්කන්ධය මොකක්ද කියලා මම අවදියෙන් ඉන්න ඕනෑ කියන එකයි, ඉන්නාවූ ඉරියව්වට අවදිවෙනවා කියන්නේ. උදාහරණයක් කිව්වානම් ඉතාමත් සරලව, මම මුලින්ම භාවනාව සඳහා, නැත්නම් පර්යංක භාවනාව ගත්තොත් උදාහරණයට පර්යංක භාවනාව සඳහා මම වාඩිවෙනවා. පර්යංක භාවනාව සඳහා වාඩිවෙනකොට, මම මුලින්ම වාඩිවෙන බව දැනගන්න ඕනෑ. වාඩිවෙන බව දැනගෙන, වාඩිවෙන්න ඕනෑ. වාඩි උනාට පස්සෙයි, වාඩිවුණා බව දැනගන්න ඕනෑ. වාඩි වෙච්ච බව කොහොමද දැනගන්නේ? වාඩිවෙලා ඉන්න ඉරියව්වෙන් තමන්ට තේරෙන්න ඕනෑ, මම ඉන්නේ මොන ඉරියව්වේද කියන එක. මොන ඉරියව්වේද කියලා කොහොමද වාඩිවෙලා ඉන්නකොට කියන්නේ?

වාඩ්වෙලා ඉන්නවා කියන්නේ, මේ සියලු ම පින්වතුන් දැන් වාඩ්වෙලා ඉන්නවා. මේ සියලුම පින්වතුන් දැන් වාඩ්වෙලා ඉන්නවා නම්, මේ වාඩ්වෙලා ඉන්නාවූ පින්වතුන්ට දැන් මොකක්ද ඒ සඳහා තිබෙන්නාවූ සාක්ෂිය? මෙතනින් පිටතට ගිහිල්ලා කාට හරි කිව්වොතින් එහෙම අහවල් වෙලාවේ, අහවල් ස්ථානයේ මම වාඩ්වෙලා හිටියේ කියලා, මේ පින්වතුන්ට මොකක්ද දෙන්න පුළුවන් සාක්ෂිය? වාඩ්වෙලා හිටියට දෙන්න පුළුවන් සාක්ෂිය තමයි පින්වතුනි, මම වාඩ්වෙලා හිටියා, මගේ පිටිපස්සේ කොටසක් , මගේ පිටිපස්සේ කොටස ගැටුනා වූ තවත් කොටසකුත් සමග එකට සම්බන්ධ වෙලා, නැතිනම් සාපක්ෂතාවයක් තිබුනා. මොකක්ද සාපක්ෂතාවය, මට තේරුනේ මොකක්ද ? මගේ ශරීරයේ ඒ ගැටිලා තිබුනා වූ කොටස. ගැටිලා තිබුනා වූ කොටස ඝනයිද, එහෙම නැත්නම් ඒක ගොරෝසුයිද, එහෙම නැත්නම් ඒක තදයිද; එහෙම නැත්නම් මගේ ශරීරය ඝනයිද, ශරීරය ගොරෝසුයිද, ශරීරය තදයිද කියන එක කියන්න පුළුවන් වෙන්න ඕනෑ. එතකොට කවුරු හරි කිව්වොත් උදාහරණයක් විධියට, මම වාඩ්වෙලා හිටියේ මෙට්ටයක් උඩ නම් මෙට්ටය අපට තේරෙන්නේ මෘදු විධියටයි. මෙට්ටයට වඩා මගේ ශරීරය තද විධියටයි තේරෙන්නේ. කවුරුහරි වාඩ්වෙලා ඉන්නවානම් බිම සිමෙන්ති පොළවේ, එහෙම නැත්නම් මේ ටයිල් පොළවේ, ටයිල් පොළවේ තිබෙන්නාවූ තද ගතිය ශරීරයේ තද ගතියට වඩා වැඩියි. එක නිසා කියන්න පුළුවන්, මගේ ශරීරය මෘදුවට දැනෙනවා, මම වාඩ්වෙලා හිටපු තැන තදට දැනෙනවා. ඒ ටයිල් ද, සිමෙන්තිද, එහෙම නැත්නම් යකඩද, එහෙම නැත්නම් ගල්ද කියලා බලන්න අවශ්‍යතාවයක් නැහැ, දැනගන්න ඕනෑ තමන්ට දැනෙන දේ පමණයි. අන්න එතකොට කියන්න පුළුවන්, මම ඉන්නේ වාඩ් වෙලා, එහෙනම් ඒ සාක්ෂිය හරහා කියන්න පුළුවන්, මම එහෙනම් අතින් ඉරියව්වල නෙමෙයි ඉන්නේ. මොකද, මම වාඩ්වෙලා හිටියේ නැතිව, මම නැගිටලා හිටිය නම්, හිටගෙන හිටියනම්, ඔය ආකාරයේ දැනීමක් තියනවද මට? නැහැ. එහෙනම් මම හිටගෙන නෙමෙයි හිටියේ. මම ඇවිදීමත් හිටියනම් , ඔය ආකාරයේ දැනීමක් තියනවද? නෑ. එහෙනම් මම ඇවිදීමත් නෙමෙයි හිටියේ. මම නිදාගෙන හිටියනම් ඔය ආකාරයේ දැනීමක් තියනවද? නෑ. එහෙනම් මම නිදාගෙන නෙමෙයි හිටියේ. අන්න මම නිදාගෙනත් නෑ, අවිදිමිනුත් නෑ, මම හිටගෙනත් නෙමෙයි, එහෙනම් මම ඉන්නේ වාඩ්වෙලා. ඔන්න ඔය සාක්ෂිය කාට හරි කියන්න පුළුවන්නම්, මම හිටියා වූ චිත්තක්ෂණය පිළිබඳව අන්න ඒ වෙලාවේ, ඒ තැනැත්තා ධම්මානුධම්ම ප්‍රතිපදාවේ හිටිය කෙනෙක් වෙනවා. ධම්මානුධම්ම ප්‍රතිපදාව තුලින් මේ ලෝකයම තමන්ගෙන් අපේ කළා වූ පින්වතෙක් වෙනවා. ඒ කියන්නේ, ඕකට අපිට කියන්න පුළුවන්, වඩාත් එහාට ගියාට පස්සෙ අපේ අවබෝධයට එන්නා වූ, නිවන කියලා. මූලික මට්ටමේදී ඕකට නිවන කියන වචනය පාවිච්චි කරන්නේ නෑ අපි, නමුත් ඕක තමයි පින්වතුනි අවසානයේ නිවන කියලා කියන්නේ. එහෙනම් තමන් ඉන්න ඉරියව්වට කාටහරි එළඹෙන්න පුළුවන්නම්, අන්න ඒ එළඹුණා වූ චිත්තක්ෂණය කියලා කියන්නේ, ඒ තැනැත්තා මේ හවයෙදීම නිවන අත් දකිනවා කියන එකට ලැබෙන, පළවෙනි සාක්ෂිය. මේක ලැබෙන්නේ බුදු භාමුදුරුවන්ට නෙමෙයි, මේක ලැබෙන්නේ මේ භාමුදුරුවන්ට නෙමෙයි, මේක ලැබෙන්නේ කාටද? මටයි. එකයි මේක එහිපස්සිකයි කියලා කියන්නේ. ඔන්න ඔය ඒහිපස්සික තාවය දැනගන්න ඕනෑ, ප්‍රථමයෙන්ම තමන් ඉන්නා වූ සෑම චිත්තක්ෂණයකම. සෑම චිත්තක්ෂණයකම මම ඉන්නා වූ ඉරියව්ව. එතකොට ඔතන තිබුනේ මගේ කය තවත් එකක් එක්ක සම්බන්ධ වීමක්; ඒ හරහා ඇවිල්ලා තිබුනේ එහෙමනම් කයේ සම්බන්ධයි. කයේ සම්බන්ධය ඇතිවුනාවූ එකට අපි කියනවා, කාය විඤ්ඤාණය හටගැනීමක් හරහායි මේක ආවේ කියලා. ඊළඟට ඔතනම ටිකක් වෙලා යනකොට, මට හුස්ම රැල්ල දැනෙන්න පටන් ගන්නානම්, එහෙම නැත්නම් මට ආශ්වාසය දැනෙනවා නම්, මට ප්‍රශ්වාසය දැනෙනවානම්, මගේ ඔය වාඩ්වෙලා ඉන්නාවූ ඉරියව්වට මොකද වෙන්නේ? වාඩ්වෙලා ඉන්නාවූ ඉරියව්වේද මම ඉන්නේ, එහෙම නැත්නම් වෙනත් ඉරියව්කද? මම ඉන්නේ වෙනත් ඉරියව්වකයි. මොකක්ද ඒ ඉරියව්ව කියලා නැවත වරක් අර වාඩ්වෙලා ඉන්න අවස්ථාවේ සාක්ෂි හෙව්වා වගේ, අන්න අර හුස්ම රැල්ල දැනෙන වලාවෙදින්, තමන් සාක්ෂි භොයන්න ඕනෑ. කොහොමද භොයන්නේ සාක්ෂිය? එහෙමනම් මම ආශ්වාස කරන බව මට තේරෙනවා නම්, ඒ කියන්නේ, මම වාඩ්වෙලා ඉන්න බව මට

තේරෙනවද? තේරෙන්න බෑ. මොකද වාඩිවෙලා ඉන්න බව තේරෙනවා නම්, ඒ තේරෙන චිත්කෂණයේදී ම හුස්ම ගන්න බව තේරෙන්න පුළුවන්ද? බෑ, මොකද, මේ ආයතන 6හත්, එක් වරකට වැඩකරන්නේ, එකායතනයක් පමණයි. මට යම්කිසි දෙයක් මගේ කකුලේ දැනෙනවා නම්, අනෙත් යම්කිසි දෙයක් ඒ චිත්කෂණයේ ම, එහෙම නැතිනම් ඒ මොහොතේම දැනෙන්න බෑ. එහෙම නම් නහය කියලා කියන්නේ, මගේ කයේ ම කොටසක්, නහයේ මට යම්කිසි දැනීමක් තියනවා නම් තමයි, මම ආශ්වාස කරනවා හෝ ප්‍රාශ්වාස කරනවා කියලා කියන්නේ. එතකොට නහයේ යම්කිසි දෙයක් දැනෙන වෙලාවේදී, මගේ පිටිපස්සේ යම් කිසි දෙයක් දැනෙන්න පුළුවන්ද? බෑ. එහෙනම් අන්න මම වාඩිවෙලා ඉන්න ඉරියව්වෙන් මාරු උනා, ආශ්වාස කියන ඉරියව්වට. අන්න ඒ බව දැනගන්න එක තමයි කරන්න තියෙන්නේ. ඊට වැඩ දෙයක් කරන්න යන්න එපා. ඒක කරගෙන ඉන්නකොට ආශ්වාසයේ විවිධ අවස්ථාවන් පෙනෙන්න පුළුවන්. ආශ්වාසය දිගට යනවා පෙනෙන්න පුළුවන්; කෙටියට යනවා පෙනෙන්න පුළුවන්. ඒවා අපි විස්තර කරන්නේ නැහැ මෙතන, කලින් ධර්ම දේශනා වල විස්තර වෙලා තියනවා. අවශ්‍යනම් අපි ධර්ම සාකච්ඡාවේදී මතුකර ගනිමු; කමටගත් ශුද්ධ කරන අවස්ථාවේදී මතුකර ගනිමු. ඒ නිසා ආශ්වාසය යන්නේ දිගටද, කෙටියටද, එහෙම නැතිනම් වෙනත් අකාරයකටද කියලා නෙමෙයි අපි බලන්න ඕනෑ, ආශ්වාසය වෙන බව දැනගන්නානම්, ඒ කියන්නේ මම ඉන්නාවූ චිත්කෂණයට අවදිවුනා; ඒ අවදිවුනා වූ චිත්කෂණය කියලා කියන්නේ අර කලින් කිව්වා වගේම, මට නිවන් දුකින් පුළුවන් කියන චේතනාව පහලවෙන්නා වූ චිත්කෂණයයි.

එහෙනම් මේ හවයේදී නිවන ස්ථිරයි කියන එක එතනින් එහාට තවත් තහවුරු කරගන්න දෙයක් නෑ පිත්තකුනි. ඔන්න ඔය විධියට තමන් ඉන්නාවූ ඉරියව්වෙන් ඉරියව්ව මාරු වෙනකොට, මාරු වෙන බව දැනගැනීම තමයි, මම වර්තමාන මොහොතට ඵලඹෙනවා කියලා කියන්නේ. වර්තමානයේ පීච්චෙනවා කියලා කියන්නේ, අතීතයේ නෙමෙයි මම ඉන්නේ, අනාගතයේ නෙමෙයි මම ඉන්නේ කියලා, කියන එක. කිසියම් කෙනෙක් අතීතයේත් නෙමෙයි නම්, අනාගතයේත් නෙමෙයි නම්, එයා ඉන්නේ වර්තමානයේ. වර්තමානය කියලා කියන්නේ පිත්තකුනි, නොපවතින දෙයක්, නොපවතින දෙයක් නම්, එක චිත්කෂණයෙන් චිත්කෂණය වෙනස් වෙන්න ඕනෑ, මාරුවෙන්න ඕනෑ. ඒ මරුවීමට තමයි මේ හාමුදුරුවෝ දැන් කිව්වේ. එහෙනම් මම වාඩිවෙලා ඉන්නවා කියන එකයි, මම හුස්ම ගන්නවා කියන එකයි, දෙක එකට වෙන්නේ නෑ. දෙක එකට වෙන්නේ නැති බව දැනගත්තයි කියන්නේ, මම හිටපු අතීතයෙන් වර්තමානයට මාරු වුණා; මාරු වුණා කියලා කියන්නේ, එකත් දැනට අතීතයට ගිහිල්ලයි තියෙන්නේ. එහෙනම් මම අතීතයෙන් ඉවත්වෙනවා කියලා කියන්නේ, මම නිවනේ ඉන්නවා කියන එකයි. බොහොම සරලයි මේක, ගැඹුරෙන් හිතන්න යන්න එපා; ගැඹුරෙන් අවබෝධකරගන්න උත්සාහ කරන්න එපා: බොහොම සරලවම මේ ටික කරන්න; ඔය ටික කළොත් මේ පිටතුන්ට, නිවන පිළිබඳ තමන්ට ස්ථිර සහතිකයක් ලබනවායි කියන එක, මේ හාමුදුරුවන්ගේ පෞද්ගලික අත්දැකීම තුලින් මේ හාමුදුරුවන්ට මේ අවස්ථාවේදී ප්‍රකාශ කරන්න පුළුවන්. ඒක අත්හදා බලපු දෙයක් මිසක්, පොතකින් පතකින් ගන්න එකක් හෝ කාගෙන් හෝ අහල කියන එකක් නෙමෙයි පිත්තකුනි.

ඒක නිසා මෙතෙක් කල් භාවනා ලෝකයේ නොයෙකුත් ආකාරයේ පටලැවිලි තියනවනම්, පටලැවිලි විසඳා ගන්න මේ අවස්ථාව උපයෝගී කරගන්න. තමන් ඉන්නාවූ ඉරියව්ව, මේ හාමුදුරුවෝ අර මුලින් කිව්වා ආකාර 4ක් අපිට එන්න පුළුවන්, ඒ ආකාර 4න් කොයි එකටත් ඕක පොදුයි. කෑම කනකොටත් ඕක ඔව්වරයි. වැසිකිළි, කැසිකිළි කරනකොටත් ඕක ඔව්වරයි. ඒවගේම සක්මන් කරනකොටත් ඔය ටිකමයි. බණ අහනකොටත්, ධර්ම සාකච්ඡාකරනකොටත් ඔය ටිකමයි. බණ අහනවා කියන්නේ පැයක් වාඩිවෙලා ඉන්න එක නෙමෙයි. පැයක් ඇහෙනවා කියන එක නෙමෙයි. වාඩිවෙලා ඉන්න එකත් තියනවා; ඇහෙන එකත් තියනවා; ඒ අතරතුර තවත් රූප අනන්ත සංඛ්‍යාවක් ඔය පැය අතර තමන්ගේ ඇතිවෙනවා. අන්න ඒ ඇතිවෙන්නාවූ තැනට අවදිවෙනවා කියන එක තමයි පිත්තකුනි, නිවන කියලා කියන්නේ; වර්තමාන

මොහොත කියලා කියන්නේ; මධ්‍යම ප්‍රතිපදාව කියලා කියන්නේ; ඔන්න ඕකයි මැද මාවත කියලා කියන්නේ. ඔන්න ඔය මැද මාවතට එන එක තමයි, නිවන් දක්නවා කියලා කියන්නේ. නිවන් දක්නවා කියන එක තමයි මේ සංසාරයේ මම ඉවත් වෙනවා, එහෙම නැත්නම් මේ ලෝකේ සියල්ලෙන් මම අත් වෙනවා; මොකද ඔය වෙලාවේ දී මගේ නිවේ කිසිදු ආශාවක් නෑ, කිසිදු වෛරයක් නෑ. මගේ නිවේ ආශාවක් නැත්නම් (ඒ කියන්නේ රාගයක්), මගේ නිවේ ද්වේශයක් නැත්නම් (ඒ කියන්නේ වෛරයක්) එහෙනම් මම ඒ අවස්ථාව රූපයක් විධියට භාරඅරගෙන නැහැ. ඒ කියන්නේ මෝහයක් නෑ. එහෙනම් රාග, ද්වේශ, මෝහ 3 නැහැ කියලා කියන්නේ, වර්තමාන මොහොතට මම ආවා, වර්තමාන මොහොත අතහැරියා. ඒ කියන්නේ මම ඒ විතක්ෂණය විදර්ශනාවට ලක් කරලා තිබුන. ඔන්න ඕකයි විදර්ශනාව කියලා කියන්නේ. හැබැයි මේ එකක්වත් නිර්වචන නෙමෙයි. පටලවාගන්න එපා. මේ භාමුදුරුවෝ දිගින් දිගටම කියනවා, මේ භාමුදුරුවෝ බුදු භාමුදුරුවන්ගේ ධර්ම දේශනා අරගෙන ඕව නිර්වචනයකරන්න යන්නේ එහෙම නැහැ. මොකද බුදුභාමුදුරුවන්ට වැඩ යමක් මෙහමුදුරුවෝ දන්නවා කියලා තවම මේ භාමුදුරුවන්ට අවබෝධ වෙලා නෑ. එක නිසා බුදුභාමුදුරුවෝ මේවට නිර්වචන දිලන් නෑ, මේ භාමුදුරුවෝ නිර්වචන දෙන්නෙත් නෑ. නමුත් අවස්ථානුකූලව ඒ ඒ විතක්ෂණයේදී අපි මේ එක එක දේවල් කොයි ආකාරයෙන්ද විස්තර කරගන්නේ කියන එකයි මේ කියන්නේ. ඒ නිසා කවුරුහරි කියයි විතක්ෂණයක් ඉන්න ඉරියව්ව දැනගත්තානම් නිවන කියලා කියන්න මේ භාමුදුරුවන්ගේ මොළේ හරක් වෙලා, මොළේට මොනවහරි කරන්න වෙයි කියලා කියන එකේ වරදකුත් නෑ. ඒක නිසා මේ පින්වතුන් තේරුම් ගන්න ඕනෑ, මේ මොහොතේ දී මේ පින්වතුන්ගේ සෝතය හරහා ඇහෙන්නාවූ දේවල් මිසක්, මේ භාමුදුරුවෝ කියන දේවල් නෙමෙයි මේ. මේ පින්වතුන්ගේ සෝතය හරහා ඇහෙන්නාවූ දේවල්වලින් මේ පින්වතුන් ඇතුළුට ගන්නාවූ දේ තමයි මේ ඇතුළේ ක්‍රියාත්මක වන්නේ. අපි ධර්මදේශනාවේදී ඔය පිලිබඳ වැඩිදුර කතා කරමු.

දැනට කෙටියෙන් මතක තියාගන්න එතකොට, පර්යන්තයෙදී මුලින්ම තමන් දැනගන්න ඕනෑ තමන් වාඩිවෙලා ඉන්නාවූ ඉරියව්ව. ඒ කියන්නේ, මම දැන් මෙතන කියන ඉරියව්ව. මම දැන් මෙතන, "දැන් මෙතන" කියන එක වෙනස්වෙන්නේ නෑ වාඩිවුනාට පස්සේ. මම කියන එක කියන විධියට වෙනස්වෙනවා. වාඩිවෙලා ඉන්න බව දැනගත්තනම්, මම කියන්නේ වාඩිවීමයි. ආශ්වාස කරන බව දැනගත්තනම්, මම කියන්නේ ආශ්වාසයයි. ප්‍රාශ්වාස කරන බව දැනගත්තනම්, මම කියන්නේ ප්‍රාශ්වාසය ටයි. ඒ අතරතුර සිතිවිල්ලක් ආවනම්, මම කියන්නේ සිතුවිල්ලටයි. ශබ්දයක් ආවනම්, මම කියන්නේ සද්දයටයි. වේදනාවක් දැනුනානම් මම කියන්නේ වේදනාවටයි. අන්න දැන් තියනවා, දැන් කියන එකත් වෙනස් වෙනවා ඔරලෝසුව හරහා, ඒක මම බලන්න යනේ නැහැ මේ වේලාවේදී; මෙතන කියන එකත් වෙනස් වෙනවා අධ්‍යාත්මය තුල, මම එක බලන්න යන්නෙත් නැහැ. එහෙනම් දැන් මෙතන දෙක මම නිත්‍යකරගෙනයි, මම කියන එක වනස්වෙන එකයි බලන්නේ. අන්න මම කියන එක වෙනස්වෙන එක බලනකොට, විතක්ෂණයෙන් විතක්ෂණයට මේ ලෝකය වෙනස් වන හැටි, එහෙම නැත්නම්, මේ නාම රූප දෙක ඇතිවෙලා නැතිවෙන හැටි, මට අවබෝධ වෙන්න පටන්ගන්නවා.

ඔව්වරයි පින්වතුනි ධර්මතාවය අවබෝධ කරගන්න තියන. සක්මනටත් ඔය ටිකම දාන්න. සක්මනේදී කරන්න තියන එකම දේ මෙව්වරයි, මොකක්ද, මම වාඩිවෙලා ඉන්න බව දන්නව වගේම, සක්මනේදී දැනගන්න ඕනෑ මොකක්ද? මම ඇවිදිමින් ඉන්නවා කියන එක. ඇවිදිමින් ඉන්නවා කියලා කියන්නේ, මම වාඩිවෙලා නෙමෙයි; මම හිටගෙන නෙමෙයි; මම නිදාගෙන නෙමෙයි. ඒ ටික දන්නවා නම් ඒ කියන්නේ සක්මන සිද්ධ වුණා කියලා හිතාගන්න. ඒ ටික දන්නාවූ විතක්ෂණය තුල නැවතවරක් අරවගේම මම නිවන් දැක්කා කියලා හිතාගන්න. නිවන මගේ ළඟ පෑදෙමින්, පෑදෙමින් තියනවා කියලා හිතාගන්න. මම ඇවිදිමින් ඉන්නවා, ඇවිදිමින් ඉන්න බව දන්නවා. එතකොට විතක්ෂණයෙන් විතක්ෂණයට මාරුවෙනකොට, මම දන්නවා මම ඇවිදිනවා, දැන් මම ඇවිදින්නේ දකුණු කකුලෙන් කියලා දන්නවනම්, අන්න තවත් ටිකක් එහාට ගිහිල්ලා; එක බෝනස් එකක්. මම දන්නවා ඊටත් වඩා දෙයක්, මොකක්ද? තවත් විස්තර දන්නවා,

මම ඇවිදිනවා විතරක් නෙමෙයි, මේ වෙලාවේ මගේ ඇවිදින්නේ, දකුණු කකුලයි. ඊළඟට ඒක වම් කකුලට මාරු වුනානම්, මම තවත් එහාට ඉරියව්ව දන්නවා. දැන් මම ඇවිදින්නේ දකුණෙන් නෙමෙයි, දැන් මම ඇවිදින්නේ වමෙන් කියල. එතකොට ඇවිදිනවා කියන එක තවත් තහවුරුවෙලයි තියෙන්නේ. මොකද, කකුල් දෙකටත් මම දන්නවා, එහෙනම් මගේ ඇවිදීම තවත් තහවුරු වෙලා. එහෙනම් මගේ ඒ දැනීම කාටවත් අභියෝගයට ලක්කරන්න පුළුවන්ද? ඔෂ. එහෙනම් අභියෝගයට ලක්කරන්න බැසිනම් ඒ කියන්නේ එතන මට මේ ලෝකය අමතක වෙලයි තියෙන්නේ. ඔන්න ඔය ටික තමයි සක්මනේදී බලන්න ඕනෑ, ඉතාමත් කෙටියෙන් මේ කියන්නේ.

ඊළඟ තුන්වෙනි අවස්ථාව තමයි, තමන් කෑම කනකොට මොකද කෙරෙන්නේ? කෑම කනකොට බලන්න පුළුවන් තරම්, කෑම කන තැනට යන්න. කෑම කන තැනට ගිහිල්ල, කෑම සඳහා තමන්ගේ භාජනය ගන්න ඕනෑ. ඊට පස්සේ භාජනය හෝදන්න ඕනෑනම් හෝදන තැනට ගෙතියන්න ඕනෑ. ඊළඟට භාජනය අරගෙන කෑම තියෙන තැනට යන්න ඕනෑ. කෑම තැනට ගියාට පස්සේ, කෑම බෙදන හැන්ද අල්ලන්න ඕනෑ. කෑම බෙදන හැන්ද අතට ගන්න ඕනෑ. ඕවා එකින් එක වෙනස් වෙනවා. එකක් නෙමෙයි මෙනෙ. කෑම කනවයි කියල හිතල හරියන්නේ නෑ. ඒ එකින් එක වෙන වෙනම මතක තියාගන්න ඕනෑ. මොකක්ද, මේ භාමුදුරුවෝ අභ්‍යාසයක් විධියට කියන්නයි මේ යන්නේ. ඔන්න ඕකත් අද දවසේදී කරන්න උත්සාහ කරන්න, කෑම කන වෙලාවේදී මේ පින්වතුන්. උදේ සහ දවල් දාන වෙලාවල් දෙකේදී බලන්න, කෑම කන පිගාන අල්ලපු වෙලාවේදී ඉඳලා, කෑම කාල අවසන් වෙනකන් තමන්ට මොනතරම් ඉරියව් ගානක් ඇතිවුණාද කියලා මතක තියාගන්න පුළුවන් ද කියලා. තේරුනාද? කෑම කන්න පිගාන අල්ලපු වෙලාවේ ඉඳලා, කෑම කාල පිගාන හෝදලා අවසානවෙලා පිගාන තියන තැනින් තියනකන්, අතර තුර කාලය තුල මොනවාද මම කරන ලද කාර්යයන්? එහෙම නැත්නම් මොනවාද මගේ ඉරියව් වෙනස් වුනේ කියල, මතක තියාගන්න පුළුවන්ද කියලා බලන්න. ධර්ම සාකච්ඡාවේදී අපි මතුකරගම්මු ඔය ප්‍රශ්නය. හොඳට මතක තියාගන්න, උදේ දානෙන් පස්සේ ධර්ම සාකච්ඡාව එනවා අද 10.00 ට. අන්න ධර්ම සාකච්ඡාවේදී අපි ඕක සාකච්ඡාකරනවා. පිගාන අල්ලපු තැන ඉඳලා, පිගාන නැවත වරක් තබන ලද තැන දක්වා මම කරනලද කාර්යයන් ටික හරියට මතක තියාගන්න පුළුවන් කවුද කියල බලමු අපි. මං හිතනවා සියලු දෙනාටම පුළුවන්වේවි කියල. අන්න එහෙම කරන්නම් ඒ කියන්නෙ මගේ නිවනට මම අද සුදුසුකම් ලබුව කියන එක පිළිබඳව, තමන්ට සහතිකටක් ලැබෙව් ඒ වෙලාවේදී. ඔන්න ඔය වැඩේ කරන්න, කෑම කනකොට. වැසිකිළි, කැසිකිළි වලදීත් ඔය වැඩේ කරන්න. ඊට අමතරව එහෙට මෙහෙට යනකොටත් ඔය වැඩේ කරන්න.

ඊළඟට ධර්ම දේශනාවේදීත් කරන්න තියෙන්නේ මොකක්ද? ධර්ම දේශනාවේදී මේ භාමුදුරුවෝ කියන්නාවූ දේවලට කැමති, අකමැති වෙනවා නොමෙයි, ධර්ම දේශනාවේ විතක්ෂණයෙන් විත්තක්ෂණය කොහොමද තමන්ගේ මේ අභ්‍යන්තර ආයතන 6 මාරුවෙන්ම කියල අවබෝධයෙන් ඉන්න එකයි කරන්නේ. ධර්ම දේශනාවට වාඩිවීමේදී බොහොම ශ්‍රද්ධාවෙන් යුතුව, ධර්මය ශ්‍රවණය කිරීම සඳහා මහත් වූ ශ්‍රද්ධාවක් පිහිටුවාගෙන, බුදු භාමුදුරුවෝ කෙරෙහි, ධර්මය කෙරෙහි, සංඝයා කෙරෙහි ශ්‍රද්ධාවෙන් වාඩිවෙන්න ඕනෑ. වාඩි වෙච්ච වෙලාවේ ඉඳලා ධර්මය ශ්‍රවණය කිරීම සඳහා තමන්ගේ කන් යොදන්න ඕනෑ. ඒ ශ්‍රද්ධාව නැත්නම් පින්වතුනි, මේ බණ කොහෙත්ම ඇහෙන්නේ නැහැ. අන්න ඊට පස්සෙයි, මේ භාමුදුරුවෝ කියන්නාවූ බණ නෙමෙයි, මගේ ශ්‍රෝතය වැඩකරන්නේ කොයි වේලාවේද, මගේ ශ්‍රෝතය වැඩනොකරන්නේ කොයි වේලාවේද? කියලා මේ පින්වතුන්ට අවදිවෙලා බලාගන්න පුළුවන්නම් අන්න එතන නැවතවරක් තමන් ඒ ඒ විතක්ෂණයේ ඉරියව්වෙන් ඉරියව්වට මාරු වීම තියෙනවා. බණ වලට අවධානය යොමුකරනවට වඩා පින්වතුනි, ඒක වැදගත් වෙනවා. අපි ඕකත් ධර්ම සාකච්ඡාවේදී මතුකරගන්න උත්සාහ කරමු, කාලය තියන විධියට.

ඒ අනුව අපි මේ සඳහා වෙන්කරගන්නාවූ කාලය දැන් නිමා වෙනවා. ඒ නිසා මෙතනින් අපි මේ පුංචි අනුශාසනාව නතර කරනවා. මේකේ මතුවෙන්න පුළුවන් ගැටළු රාශියක්. එතකොට අභ්‍යාස 2ක් තියනවා කරන්න. එකක් තමයි කලින් කිවූ අභ්‍යාසය තමයි තමන්ගේ ශීලය සිහිපත් කරගන්න. දෙවෙනි අභ්‍යාසය තමයි, තමන්ගේ දානය වළඳන වෙලාවේ, තමන්ගේ ඉරියව් මාරුවෙන්නාවූ, හැකිනම් ඉරියාපටි මාරුව කියලා අපි කියන්නේ මේකට, ඉරියාපටි මාරුව කොහොමද වෙන්නේ කියලා, තමන් අවධියෙන් ඉඳලා, තමන්ගේ හිතට ඇතුළත් කරගන්න. මෙන්න මෙව්වර ඉරියව් ගාණක් මේ වෙලාව තුළ මාරු වුණා කියල. මෙතෙක් කල් මම හිතන් හිටියේ මම කෑම කෑවා, හැඳැයි අද නම් කෑම කෑවට වඩා යමක් මෙතන කෑව කියලා හිතාගන්න වෙනවා එතකොට. ඊට වඩා යමක් මම කාල තියෙනවා මේ සංසාරේ කියල, හිතාගන්න පුළුවන් වෙනවා, ඔන්න ඔය කෙටි යෝජනා සමග, මේ අනුශාසනාව මේ ආකාරයෙන් නතර කරනවා.

සියලු

දෙනාටම තෙරුවන් සරණයි!